

Sygn. akt VI GC 335/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:(...) S.(...) W. Sp.j. w Wyrach

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S. (...) W. Sp.j. w Wyrach kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia

26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 233 zł (dwieście trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 335/15/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2015 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) (...) –S S. (...) W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 720,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 8 maja 2014 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność S. W.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowany na czas likwidacji szkody wynajął od powódki auto zastępcze S. (...). Z tytułu najmu samochodu zastępczego, powodowa spółka wystawiła fakturę VAT na kwotę 2 400,00 zł netto. Powódka ponadto wskazała, że poszkodowany przelał na jej rzecz wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu tegoż pojazdu, na podstawie umowy cesji wierzytelności. Powódka wskazała, że pozwana wydała decyzję o częściowej wypłacie odszkodowania w wysokości 1680,00 zł, z uwagi na korektę stawki dobowej do kwoty 105,00 zł netto. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej. Pozwana po analizie odwołania nie zmieniła swojego stanowiska.

W dniu 18 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 19/15/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą wypłaciła odszkodowanie. Pozwana wskazała, iż przedmiotem roszczeń objętych pozwem jest kwota stanowiąca równowartość odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wykraczająca ponad kwotę przyznaną przez pozwaną z tego tytułu w postępowania likwidacyjnym, tj. 1680,00 zł. Pozwana podtrzymała swoje stanowisko w zakresie uzasadnionej stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego, tj. w kwocie 105,00 zł netto. W ocenie pozwanej zastosowana przez powódkę stawka za najem pojazdu zastępczego była wygórowana. Pozwana podniosła również brak legitymacji czynnej po stronie powódki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 maja 2014 roku samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność S. W. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowany S. W. w dniu 8 maja 2014 r. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...). Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 8 maja 2014 r. do dnia 24 maja 2014 r. Powódka z tego tytułu wystawiła poszkodowanemu S. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2400,00 zł netto (150 zł netto x 16 dni). Poszkodowany był płatnikiem podatku VAT.

Dowód: umowa najmu (k.9-13), oświadczenie najemcy (k.14-15), faktura (k.16, 84), mail (k.30), zeznania przedstawiciela strony powodowej A. W. (k.107-108)

W dniu 1 lipca 2014 roku, powódka (...) (...) –S S. (...) W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od poszkodowanego S. W. wierzytelność w postaci odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela OC, tj. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sprawcy kolizji drogowej z dnia 8 maja 2014 r. Pismem z dnia 1 lipca 2014 r. powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności. Powódka przesłała pozwanej komplet dokumentów niezbędnych do zgłoszenia oraz wypłaty kwoty należnej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Pozwana na zgłoszone roszczenie przyznała na rzecz powódki łącznie kwotę 1 680,00 zł netto. Powódka odwołała się od przedmiotowej decyzji pozwanej.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 17-18), zawiadomienie o cesji wierzytelności (k.19), decyzja (k. 20, 29,85,86,87,88) odwołanie od decyzji (21-22), zeznania przedstawiciela strony powodowej A. W. (k.107-108).

Rynkowa dobowo stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego S. (...) należące do klasy C tj. 150,00 zł netto przyjęta przez powódkę nie odbiegała od średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym. Pozwana w innych postępowaniach likwidacyjnych dochodzonych przez powódkę uznawała stawkę na takim samym poziomie jak i wyższą.

Dowód: wydruk cenników (k.23 - 28), dokumentacja z innych spraw o taką samą stawkę (31-45), opinia biegłego w sprawie VI GC 281/12/3 (k.46-48), faktura (k.16, 84) umowa najmu (77-81, 82-83), zeznania przedstawiciela strony powodowej A. W. (k.107-108).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych. Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania przedstawiciela strony powodowej A. W. złożone na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015 r. uznając je w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznaniom ww. przedstawicielowi strony powodowej należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) (...) – S S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się legitymacja czynna powódki do dochodzenia roszczenia od pozwanej oraz wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego.

Powódka domagała się zasądzenia kwoty 720,00 zł z ustawowymi odsetkami wskazując, iż w drodze umowy cesji wierzytelności nabyła wierzytelność wynikającą z niezapłaconej faktury najmu samochodu zastępczego przypadającej na rzecz cedenta, .

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Pozwana w przedmiotowej sprawie podniosła, że powódka nie posiada legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia wobec pozwanej. Sąd nie podziela stanowiska pozwanej. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, że skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność. Jak wynika z materiału zgromadzonego w sprawie w dniu 1 lipca 2014 roku, powódka (...) (...) – S S. (...) W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od poszkodowanego S. W. wierzytelność w postaci odszkodowania za najem pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela OC, tj. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. - sprawcy kolizji drogowej z dnia 8 maja 2014 r. Nadto pismem z dnia 1 lipca 2014 r. powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności. Co więcej powódka przesłała pozwanej komplet dokumentów niezbędnych do zgłoszenia oraz wypłaty kwoty należnej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego a pozwana na zgłoszone roszczenie przyznała na rzecz powódki łącznie kwotę 1 680,00 zł netto. Zatem pozwana w trakcie postępowania likwidacyjnego nie kwestionowała poprawności umowy cesji wierzytelności i wypłaciła stosowne odszkodowanie.

Pozwana w przedmiotowej sprawie podniosła również, że powódka nie udowodniła poniesienia przez poszkodowanego szkody w majątku na skutek wynajęcia pojazdu zastępczego, co oznacza, że powódka nie mogła

nabyć w drodze cesji wierzytelności dochodzonej pozwem (poszkodowany nie poniósł kosztów wynajmu pojazdu zastępczego). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). W związku z tym koszty wynajmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, wchodzą w skład szkody. Należy zauważyć, że poszkodowany zaciągnął bowiem zobowiązanie, które stało się wymagalne, a nie uczyniłoby tego, gdyby skutek zdarzenia z dnia 8 stycznia 2014 r. nie uległ uszkodzeniu jego samochód.

Zatem zarzut pozwanej, tj. braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki w żaden sposób w ocenie Sądu nie mógł się ostać.

Sąd nie mógł również zgodzić się z zarzutem pozwanej, co do wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (S. (...) należącego do klasy C) tj. 150,00 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie. Również dołączone opinie biegłego wprawdzie sporządzone w innej sprawie potwierdzają, że zastosowana przez powódkę stawka za dobę najmu w wysokości 150,00 zł nie odbiegała od średnich stawek stosowanych na rynku. Nadto należy również podkreślić, iż pozwana w innych sprawach za wynajęcie pojazdu zastępczego klasy C akceptowała przyjętą przez powódkę stawkę dobową w wysokości 150,00 zł netto, co więcej akceptowała stawkę nawet wyższą. Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 105,00 zł netto za najem pojazdu klasy C była w powyższej sprawie uzasadniona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek średnich stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie C na rynku lokalnym (woj. (...)).

Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu pozwana nie sprostала dyspozycji przywołanego art. 6 k.c. W żaden sposób nie wykazała, że stawka w wysokości 150,00 netto za dobę najmu pojazdu zastępczego S. (...) (klasa C) była stawką wygórowaną.

Tym samym należne powódce odszkodowanie z tyt. zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wyniosło 2 400,00 zł netto. Mając jednakże na uwadze, że pozwana zapłaciła powódce z tego tytułu kwotę 1 680,00 zł netto pozostałe należne powódce odszkodowanie wynosi 720,00 zł.

Zatem mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 720,00 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała

się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 36,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.), co daje łączną kwotę 233,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk